

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2274	Δ' Στάσις τῶν Χαιρετισμῶν Παρασκευὴ 27 Μαρτίου 2020 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Εὐωδία Χριστοῦ (Β' Κορ. 2,15)

«Χαῖρε, ὁσμὴ τῆς Χριστοῦ εὐωδίας» (Ἀκάθ. ὕμν. Φ 6α')

Βρισκόμαστε, ἀγαπητοί μου, στὴν Τετάρτη (Δ') Στάσι τῶν Χαιρετισμῶν. Ὁ Ἀκάθιστος αὐτὸς ὕμνος εἶνε ἐπανάληψις 144 φορές ἐκείνου τοῦ «**Χαῖρε**», ποὺ εἶπε «ἄγγελος πρωτοστάτης» ὅταν «οὐρανόθεν ἐπέμφθη» στὴ Ναζαρέτ νὰ φέρῃ τὸ χαρμόσυνο μήνυμα (Ἀκάθ. ὕμν. Α).

Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια τὰ εὐλογημένα, ποὺ δὲν ὑπῆρχαν τηλεοράσεις καὶ τὰ ἄλλα μέσα ἐκμαυλισμοῦ τοῦ λαοῦ, **πολλὲς γυναῖκες ἤξεραν ἀπ' ἔξω** τοὺς Χαιρετισμοὺς καὶ τοὺς ἔλεγαν συχνά, ὄχι μόνο τὴν περίοδο τῆς ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἀλλὰ πάντοτε. Τώρα θὰ βρεθῆ μία νὰ τοὺς ξέρῃ; Ἄλλα τραγούδια, ἐρωτικά κ.λπ., ξέρουν οἱ ἄνθρωποι σήμερα. Δὲν κατηγορῶ, λέω τὴν πραγματικότητα.

Ἀπόψε ἂς προσπαθήσουμε νὰ ἐξηγήσουμε τὸν χαιρετισμὸ «**Χαῖρε, ὁσμὴ τῆς Χριστοῦ εὐωδίας**» (Ἀκάθ. ὕμν. Φ 6α')· χαῖρε, Παναγία, γιατί ἐσὺ εἶσαι ἡ εὐωδία τοῦ Χριστοῦ. Τί ἐννοεῖ μ' αὐτό;

Γιὰ νὰ καταλάβουμε, ἀγαπητοί μου, τὸ νόημα τῆς φράσεως αὐτῆς, ἂς ξεκινήσουμε ἀπὸ τὰ γνωστά, αὐτὰ ποὺ ξέρουμε.

Ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν προίκισε μὲ πολὺτιμες αἰσθήσεις, τὶς γνωστὲς σὲ ὅλους μας **5 αἰσθήσεις**. Αὐτὲς εἶνε· ἡ ὄρασις, ἡ ἀκοή, ἡ γεῦσις, ἡ ἀφή, καὶ τέλος ἡ ὄσφρησις ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει ἐδῶ τώρα.

Τί εἶνε ἡ **ὄσφρησις**; Εἶνε ἡ φυσικὴ ἰκανότης ποὺ μὲ ὄργανο τὴ μύτη μᾶς πληροφορεῖ γιὰ τὶς διάφορες **ὀσμές**, εὐχάριστες (εὐωδίες) ἢ δυσάρεστες (δυσωδίες). Πάνω στὴ γῆ ὑπάρχουν μυριάδες φυτὰ, ὠφέλιμα, ὠραῖα καὶ διαφορετικὰ τὸ ἓνα ἀπὸ τ' ἄλλο. Τὰ περισσότερα ἔχουν καὶ εὐωδία· εὐωδιάζει τὸ κρίνο, τὸ τριαντάφυλλο, ὁ βασιλικὸς κ.τ.λ.. Ὑπάρχουν ὀσμές θαυμάσιες. Ὁ Δημιουργὸς γέμισε μὲ ἀρώματα τὴ φύσι κ' ἔδωσε σ' ἐμᾶς τὴν ὄσφρησι, τὸ μέσο νὰ τ' ἀπολαμβάνουμε ἐπάνω σὲ τοῦτο τὸ μικρὸ ἀλλὰ τόσο πλούσιο σὲ χάρες

πλανήτη. Μεγάλο **δῶρο** ἡ φυσικὴ ὄσφρησις καὶ ἂς εὐγνωμονοῦμε τὸ Θεὸ γι' αὐτήν.

Γιὰ σκεφτῆτε· ὑπάρχουν καὶ συνάνθρωποι μας, σπάνιες βέβαια περιπτώσεις, ποὺ στεροῦνται αὐτὴ τὴν αἴσθησι· **δὲν ἔχουν ὄσφρησι**. Συναντήσατε τέτοια περίπτωσι; Φαντάσου τώρα ἓνας ἄνθρωπος νὰ μὴ νιώθῃ ὀσμὴ! Μπορεῖ αὐτὸς νὰ ζῆ καὶ δίπλα μας, ἐμεῖς οὔτε κἂν τὸ ὑποψιαζόμεθα, κ' ἐκεῖνος ὑπομένει σιωπῆρὰ αὐτὴ τὴν στέρησι. Τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἶνε ἄλλοτε ἐκ γενετῆς καὶ ἄλλοτε λόγω ἴσως κάποιου ἀτυχήματος ποὺ ἔβλαψε τὸ κέντρο τῆς ὄσφρησεως στὸν ἐγκέφαλο.

Ἡ ὄσφρησι προσφέρει ἀπόλαυσι στὴν ἀναπνοὴ ποὺ φέρνει **εὐχάριστη διάθεσι**. Θέλετε παραδείγματα; Ἡ πνοὴ τοῦ δάσους ἢ ἡ αὔρα τῆς θαλάσσης ζωογονοῦν τὸν ὄργανισμὸ καὶ τονώνουν τὶς δυνάμεις γιὰ ἐργασία. Ἡ ὀσμὴ τοῦ φαγητοῦ ἀπ' τὸ φούρνο ἢ τὴν κουζίνα ἀνοίγει τὴν ὄρεξι. Καὶ ἡ εὐωδία τοῦ θυμιάματος στὸ ναὸ ἢ στὸ σπίτι δημιουργεῖ ψυχικὴ ἠρεμία καὶ προδιαθέτει γιὰ προσευχή.

Πέρα ὅμως ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησι, ἡ ὄσφρησι μᾶς **προστατεύει** ἀπὸ βλαβερὲς ὀσμές καὶ ἀνθυγιεινὲς ἀναθυμιάσεις, ἀπὸ τοξικὰ ἀέρια. Ὅλοι λίγο ἢ πολὺ γνωρίζουμε τὸ **νέφος** στὶς πόλεις ἀπὸ καυσαέρια, τὴ διαρροὴ ὑγραερίου, τὰ ἀναπνευστικὰ προβλήματα ἀπὸ τὸ **κάπνισμα** σὲ κλειστοὺς χώρους, τὴν πνιγηρὴ ἀτμόσφαιρα σὲ κέντρα, τὴν ἀποφορὰ ἀπὸ χνῶτα ἢ ἀπλυσιὰ ἐκεῖ ποὺ γίνεται συνωστισμὸς.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς φυσικῆς ὄσφρησεως στοὺς πιστοὺς ἀνθρώπους ὑπάρχει, ἀγαπητοί μου, καὶ ἡ **πνευματικὴ ὄσφρησις**· λειτουργεῖ ὡς μία ἕκτη αἴσθησι, μὲ τὴν ὁποία ἡ ψυχὴ αἰσθάνεται ἄλλες πραγματικότητες, πνευματικὲς· θεϊκὲς - οὐράνιες, ἢ χθόνιες - δαιμονικὲς. Γιὰ τὴν πνευματικὴ ὄσφρησι λοιπὸν ὑπάρχει πνευματικὴ εὐωδία ἀλλὰ καὶ πνευματικὴ δυσωδία.

Ἡ κορυφαία **πνευματικὴ εὐωδία** καὶ τέρψις, «τὸ μῆλον τὸ εὐοσμὸν» (Καν. Ἀκαθ. α' 3), ὁ «ῥαῖος κάλλει παρὰ πάντα βροτούς» (ἐγκώμ. Ἐπιταφ. Θρήν., στάσ. Α' βλ. Ψαλμ. 44,3), εἶνε ὁ **Χριστός**. Γι' αὐτόν, ὡς Νυμφίο, λέει ἡ νύμφη στὸ Ἄσμα ἁσμάτων, ὅτι τὸ «**δνομά**» του εἶνε «**μύρον ἐκκενωθέν**», ἄρωμα ποὺ χύθηκε καὶ εὐωδίασε (Ἄσμ. 1,3). Εὐωδία τὸ ὄνομά του, ἡ μορφή του, ἡ ζωὴ του, ἡ διδαχὴ του, τὰ θαύματά του, τὰ σεπτὰ πάθη του, ὁ τάφος του, ἡ χάρις του, ἡ θεία κοινωνία του.

Εὐωδία ἔπειτα ἡ **Παναγία**. Αὐτὴ εἶνε τὸ «**ἠδύπνοον κρίνον**» τὸ «**πιστοὺς εὐωδιάζον, θυμίαμα εὐοσμὸν, μύρον πολύτιμον**»· αὐτὴ εἶνε τὸ «**σκεῦος**» ποὺ δέχτηκε νὰ κενωθῆ ἐντὸς της τὸ «**ἀκένωτον μύρον**», ὁ Χριστός (Καν. Ἀκαθ. α' 4 θ' 3). Καί, ὅπως λέει ἐδῶ ὁ χαιρετισμός, αὐτὴ εἶνε ἡ «**ὄσμη τῆς Χριστοῦ εὐωδίας**» (Ἀκάθ. ὕμν. Φ 6α).

Εὐωδία κατόπιν εἶνε **οἱ ἅγιοι**. Εὐωδιάζουν τόποι ποὺ ἔζησαν, ἀντικείμενά τους, εἰκόνες τους, ἱερὰ λείψανά τους. Προσκυνηταὶ στὸ Ἅγιο Ὄρος καὶ ἄλλοῦ τὸ ἔχουν αἰσθανθῆ.

Υπάρχει ὁμως καὶ ἡ **πνευματικὴ δυσωδία**, τὴν ὁποία ἀντιλαμβάνονται ὄχι ὅλοι ἀλλὰ ὅσοι ἔχουν «**γεγυμνασμένα τὰ αἰσθητήρια πρὸς δι-ἀκρισιν καλοῦ τε καὶ κακοῦ**» (Ἐβρ. 5,14). Δυσωδία εἶνε ἡ δαιμονικὴ παρουσία καὶ ἐνέργεια, σκοτεινὰ ἔργα ὅπως π.χ. ὁ πνευματισμός - ἡ μαγεία - ὁ σατανισμός, ἀντίχριστα σχέδια καὶ δι-εστραμμένα ἔργα. Ὅποιος ἀσχολεῖται μ' αὐτὰ «**ᾄζει**» (Ἰω. 11,39), βρωμάει ὅπως ὁ νεκρὸς ποὺ ἄρχισε νὰ σαπίζη. Ἔτσι ᾄζουν τώρα πολλοί· τὸ αἰσθάνονται κ' οἱ ἴδιοι – κι αὐτὸς εἶνε ἕνας λόγος ποὺ παρατηρεῖται κατάχρησι ἀρωμάτων, χωρὶς ἐν τούτοις –παρ' ὅλες τὶς δαπάνες– νὰ κατορθώνουν ν' ἀποσεισούν τὴν δυσωδία.

Ἐν τέλει ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος **συνηθίζει καὶ ἀρέσκεται στὴν δαιμονικὴ δυσωδία**. Γι' αὐτὸ ἀντιδρᾷ ὅταν ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν εὐωδία τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας καὶ τῶν ἁγίων. Ξέρετε πῶς μοιάζει; Εἶνε σὰν τὸν χοῖρο, ποὺ ἀρέσκεται στὴ λάσπη, ὄχι στὰ ἄνθη, κι ἂν βρεθῆ μέσα σ' ἕνα ρόδωνα, δὲν θὰ χαρῆ τὰ ρόδα· θὰ τὰ ξερριζώσῃ, θὰ τὰ φάῃ, θὰ τὰ κἀνῃ κόπρια. Εἶνε καὶ σὰν τὸν γῦπα, ποὺ θέλει πτώματα, τὰ ὀσφραίνεται ἀπὸ μακριά, τὰ βρίσκει καὶ τὰ τρώει (εἶνε ὁ νεκροθάφτης τῆς ἐρήμου)· λένε ὅτι, ἂν στὴ φωλιά ἐνὸς γύπα πάῃ κανεὶς καὶ στάξῃ λίγες σταγόνες μύρο, οἱ γῦπες ψοφοῦν.

Τέτοιοι εἶνε πολλοὶ σήμερα, **σαρκοβόροι γῦπες, χοιρώδεις ὑπάρξεις**· ἀποστρέφονται τὴν εὐωδία τῆς πίστεως, τὸ θυμίαμα τῆς λατρείας. Ἔτσι ἦταν καὶ στὰ χρόνια τῶν ἀποστόλων.

Στὴν Δευτέρα (Β') πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή, κεφάλαιο 2ο, λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος· **Οἱ**

ἀπόστολοι εἴμαστε «Χριστοῦ εὐωδία τῷ Θεῷ ἐν τοῖς σωζομένοις καὶ ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις»· γιὰ ἄλλους εἴμαστε «**ὄσμη θανάτου εἰς θάνατον**», καὶ γιὰ ἄλλους «**ὄσμη ζωῆς εἰς ζωὴν**» (Β' Κορ. 2,15-16). Πῶς συνυπάρχουν αὐτὰ τὰ δυό, «**ὄσμη ζωῆς**» καὶ «**ὄσμη θανάτου**»; συμβιβάζονται; Συμβιβάζονται ὡς ἐξῆς. «**Ὅσμη θανάτου**» εἶνε γιὰ τοὺς ἀπίστους, ἐνῶ γιὰ τοὺς πιστοὺς εἶνε «**ὄσμη ζωῆς**». Ὅσοι πιστεύουν, δέχονται τὸ εὐαγγέλιο καὶ θεωροῦν τὴν ἡμέρα ποὺ τὸ δέχτηκαν ἡμέρα **σωτηρίας**. Οἱ ἄπιστοι τὸ ἀπορρίπτουν, ἀρνοῦνται τὴν σωτηρία, καταδικάζουν τὸν ἑαυτό τους στὸν αἰώνιο θάνατο, καὶ ἐπομένως ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶνε γι' αὐτοὺς **ὄλεθρία**.

Τὴ δοκιμασία αὐτὴ τὴν πέρασαν πρῶτα οἱ ἴδιοι. Λέει ὁ Χρυσόστομος· **Θέλεις νὰ δῆς σὲ τί ὕψος μπορεῖ νὰ φτάσῃ ὁ ἄνθρωπος; δὲς τὸν ἀπόστολο Παῦλο**, ποὺ «**ἠρπάγη εἰς τὸν παράδεισον καὶ ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι**» (Β' Κορ. 12,4)· καὶ θέλεις νὰ δῆς ποῦ μπορεῖ νὰ καταστήσῃ; δὲς τὸν **Ἰουδα**.

Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ στοὺς **ἀκροατὰς** τῶν ἀποστόλων. Στὴν Ἀθήνα ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἔκανε βαρυσήμαντη ὁμιλία. Πόσοι πίστεψαν; Οἱ πολλοὶ κορόιδευαν· λίγες ψυχὲς «**ἐπίστευσαν, ἐν οἷς καὶ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης καὶ γυνὴ ὀνόματι Δάμαρις καὶ ἕτεροι σὺν αὐτοῖς**» (Πράξ. 17,34). Τὸ ἴδιο ἔπειτα στὴν Κόρινθο, καὶ ἄλλοῦ.

Ἄς ἐπιτραπῆ νὰ πῶ ὅτι αὐτὸ τὸ εἶδα κ' ἐγώ. Κάποιος θυμᾶται κήρυγμα, ποὺ ἔκανα πρὶν πενήντα χρόνια στὴν Κοζάνη. Τότε, λέει, μετανόησα, ἐξωμολογήθηκα, κ' ἔχω γράψῃ τὴν ἡμέρα αὐτὴ στὸ ἡμερολόγιο τῆς ζωῆς μου. Σὲ ἀγιογραφικὸ ὁμως μάθημα στὴ Φλώρινα δὲν παρακολουθοῦσαν περισσότεροι ἀπὸ 30-35 ἄντρες, ἐνῶ ἔξω στὰ κέντρα ἦταν ἑκατοντάδες. Πέρασα εἴκοσι πόλεις τῆς Μακεδονίας· καὶ παντοῦ τὸ ἴδιο. Ὅποιος θέλει ἄς διαβάσῃ τὸ βιβλίο «**Ἡ ἀντίστασι τῆς ἀγάπης**». **Σπάνιο πρᾶγμα ἡ πνευματικὴ ὄσφρησις**. Ἄν δὲν πίστευα στὸ Θεό, θὰ εἶχα ἀπογοητευθῆ.

* * *

Παρὰ ταῦτα, ἀγαπητοί μου, παρ' ὅλες τὶς ἀντιξοότητες, μὲ τὴν πίστι στὸ Χριστὸ καὶ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, ἀπευθυνόμενοι στοὺς λίγους ποὺ διασώζουν τὴν πνευματικὴ ὄσφρησι **συνεχίζουμε τὸ κήρυγμα**, ἔστω καὶ ἂν δὲν μᾶς ἀκούσῃ κανένας, σὲ χρόνια ἀποστασίας καὶ σατανολατρίας, ποὺ κυριαχεῖ ὁ τηλε-ἄνθρωπος. Ἀκόμα καὶ ἂν κανένας δὲν μᾶς ἀκούσῃ, ὑπάρχει Ἐκεῖνος, ποὺ ἡ εἶνε εὐωδία τοῦ κόσμου, καὶ ἡ Παναγία, στὴν ὁποία θὰ λέμε· «**Χαῖρε, ὄσμη τῆς Χριστοῦ εὐωδίας**».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**